

PRESA SCRISĂ (II)

Continuând să urmărim modul în care este oglindit Centenarul Marii Uniri în presa literară, vom răsfoi, de această dată, revista Contemporanul care încă din numărul din luna ianuarie manifestă preocuparea în legătură cu tendința de a face să dispară noțiunea de națiune.

Articolul Europa azi. Clubul Ideea Europeană reprezintă dialogul dintre Vasile Bănescu și Sorin Lavric, pornind de la ideea că, pentru a evita să se repete situații dezastruoase, cum s-a întâmplat în trecut, ar trebui ca Germania să nu mai fie lăsată să se dezvolte, să fie transformată într-o țară agrară. Totodată, să se creeze un super-stat, Uniunea Europeană, care să educe un „Cetățean universal”, o utopie!

Deci este pusă în discuție existența statului național contra globalizării.

În fața societății contemporane se ridică numeroase probleme; una dintre problemele dificile, care necesită o rezolvare bine cumpănită, este aceea a imigranților, și nu e singura... Numeroase alte teme mult controversate privind biserica, familia, etnia își așteaptă rezolvarea pentru a evita pericolul globalizării. De aceea avem nevoie de „cetățeni” cu o coloană vertebrală verticală. În încheiere, se ajunge la concluzia, că intelectualitatea de azi este indiferentă religios, este amorală și, pe fondul amoralității, evident, prinde orice aberație ideologică.

Articolul Eminescu nu a fost singur, semnat de Theodor Codreanu, parcă vine în întâmpinarea temei cosmopolitismului și a naționalismului din articolul citat. Bazându-și pledoaria pe poziția lui Eminescu din Geniu pustiu, care neagă puțința existenței cosmopolitismului, o doctrină mistificatoare, slujitoare a unor interese străine de tip imperial și nu generalumane, căci, fatalmente, orice individ trăiește într-o comunitate națională, Codreanu se servește de citatul următor: „Cosmopolit sunt și eu; - mărturisește Toma Nour, aș vrea ca omenirea să fie ca prisma, una singură, strălucită, pătrunsă de lumină, care are însă atâtea culori. O prismă cu mii de culori, un curcubeu cu mii de nuanțe.

Națiunile nu sunt decât nuanțele prismatice ale Omenirii, și deosebirea dintre ele e atât de naturală, atât de explicabilă, cum putem explica din împrejurări anume diferența dintre individ și individ. Faceți ca toate aceste culori să fie egal de strălucite, egal de poleite, egal de favorizate de Lumina ce le formează și fără care ele ar fi pierdute în nimicul neexistenței - căci în întunericul nedreptății și

al barbariei toate națiunile își sunt egale în abrutizare, în dobitocire și fanatism, în vulgaritate; ci când Lumina abia se reflectă în ele, ea formează culori prismatiche. Sufletul omului e ca un val - sufletul unei națiuni ca un ocean”.

Altfel spus, încheie autorul, un veritabil cosmopolitism este... naționalist, paradox de care ar trebui să se țină seama în idealul construirii Uniunii Europene.

Sub titlul România regală în Anul Centenarului Marii Uniri (1918- 2018) apar două articole: „România regală și Schimbarea la față a României” semnat de Elena Dulgheru și „Făt Frumos s-a întors în rai. Cu tot cu țară” de Luiza Barcan; ambele depășind gânduri în legătură cu soarta țării, cu ocazia zilelor de pelerinaj la Peleş prin fața catafalcului decedatului rege Mihai I, și speranța într-un destin istoric mai demn.

În Contemporanul din luna februarie, trei articole, în legătură cu Centenarul, ne atrag atenția: Unirea de la 1859 și românii din Transilvania, de Ioan Aurel Pop; Despre mesianicii pozitivi care au făcut Unirea din 1859 și au pus bazele României Moderne, semnat de Eugen Simion și Construirea identității, al lui Andrei Marga.

Ioan Aurel Pop demonstrează că, în 1859, intelectualitatea și poporul au mers - ca și la 1848-1849, în mare măsură împreună, „mână cu mână” (cum scria Alecsandri), creând acea concertare de care orice popor are nevoie spre a fi națiune. Iar Eugen Simion se folosește de sintagma „mesianicii pozitivi”, care îi aparține lui George Călinescu, pentru a-i caracteriza pe cei care au făcut Unirea de la 1859, întărind cele susținute cu un citat dintr-o carte despre Eminescu a lui Alain Guillerrou (conducătorul catedrei de italiană și română de la Sorbona): „ce curios e poporul român, eu n-am mai întâlnit o națiune, o fire ca aceea a românilor, care să unească în ei profetismul cu un sentiment de melancolie și de mare disperare”. Și, Eugen Simion încheie cu o definiție a civilizației și culturii noastre, despre care spune că „sunt formate prin alianța a trei surse: spiritul grec, spiritul roman și spiritul iudeo-creștin”. Andrei Marga, în articolul său, consideră că „identitatea națională, ca orice altă identitate, se configurează în funcție de viață /.../ fără ca prin aceasta să devină subiectivă, relativă și ideologică”.

În Contemporanul din luna martie continuă susținerea națiunii și a naționalismului. Răzvan Teodorescu, în cuvântarea ținută în aula Academiei Române, Ceva despre „naționalism” la Centenar, subliniază că se cuvine/.../ să declarăm sonor că „naționalismul este o doctrină pozitivă” și că celebra sintagmă a lui Kipling, „my country right or wrong”, poate fi însușită de orice ființă normală care, deși trăiește în mijlocul mondializării, are o patrie. Necesitatea și lupta pentru menținerea națiunii era la ordinea zilei încă din 1892, când a apărut pentru prima dată tipărit cuvântul naționalism, în articolul lui Maurice Barrés, „Les querelle des nationalistes et des cosmopolites”. Și academicianul Răzvan Teodorescu subliniază faptul că cele trei proiecte de țară - de altfel singurele proiecte de țară din istoria noastră modernă - cel al Unirii mici din 1859, cel al Independenței de la 1877 și cel al Marii Uniri din 1918, au fost trei proiecte naționaliste datorate unor inteligențe superioare, active și cultivate - care nu s-au mai repetat pe meridianul românesc în ultimii 70 de ani. Absența unui proiect de țară astăzi, conchide academicianul, s-ar putea datora „absenței fibrei naționaliste”.

În Apelul de la Paris, Gheorghe Păun, pornind de la Declarația de la Paris din octombrie 2017, face o pledoarie în susținerea valorii și necesității naționalismului în fața unei Europe a multiculturalismului.

În Contemporanul din luna aprilie, sub titlul Moment istoric, redat de Biroul de presă al Academiei, este consemnată celebrarea, de către 30 de membri ai Academiei Române, la Chișinău, a actului unirii Basarabiei cu România, votat la 27 martie 1918.

Iar în „Iașul - capitală de război și „închegarea neamului românesc”, Mircea Platon prezintă Iașul dintre anii 1916 și 1918 prin prisma cărții lui N.A. Bogdan, Iași - leagăn al Unirii neamului românesc. Contemporanul din luna mai consemnează prezența României la cea de-a XXV-a ediție a Festivalului Internațional de carte de la Budapesta. Date privind organizarea Standului oficial al României și lansarea, în 20 și 21 aprilie, a unui volum de poezie, Îndoirea luminii, cu o selecție de poeme de Nichita Stănescu, precum și a volumelor: Omoară-mă!, de Ana Maria Sandu, în traducerea Gabriellei

PRESA SCRISĂ (II)

Kosztka și a cărții Fetița care se juca de-a Dumnezeu, de Dan Lungu. Andrei Marga semnează articolul Formarea unei tradiții: Dezbaterile de la Sinaia.

Prima ediție a dezbaterilor de la Sinaia a avut ca temă statul de drept. Alegerea temei s-a datorat nevoii de a lămuri starea justiției din România actuală.

Tot în acest număr al revistei suntem informați că în cinstea Centenarului se dorește să fie publicat online corpusul prestigiosului Dicționar al Limbii Române (scos de Academie) - care numără un milion de cuvinte titlu.

BEATRICE KISELEFF

0%

User Rating: Be the first one !

